

Perills necessaris

Ayuda al Congo — « Este año debemos pensar de un modo especial en nuestros hermanos congolese » ha manifestado el Episcopado Belga en un llamamiento a la caridad de los fieles durante la Cuaresma. En Kasai reina tal estado de hambre que se prevé la muerte de millares de personas de no llegar los socorros dentro de poco tiempo.

El nuevo arzobispo de Caterbury — El Dr. Ramsey, arzobispo de York, que sucederá al Dr. Fisher, en Caterbury ha invitado al clero anglicano a multiplicar los contactos con la Iglesia Católica. En su carta mensual al clero de York declara que precisa de mucho tiempo para restaurar la unidad visible de la Iglesia, pero no es necesario esperar tanto para que la influencia cristiana en el mundo se retrase por la falta de caridad entre los cristianos.

Tuberculosos refugiados al Canadá — Familias de refugiados con enfermos de tuberculosis son esperadas próximamente en el Canadá. Es el tercer grupo que en tales condiciones ha sido invitado por el Gobierno Canadiense que destinó a dicha ayuda un fondo de 600.000 dólares. Los dos primeros grupos que suman un centenar de familias llegaron el año 1960.

Los periodistas y el Concilio — Informad siempre que tengáis ocasión, ilustrad a los lectores en lo que el pueblo y los fieles esperan del Concilio, no es necesario que esperéis una indicación del Obispo. En estos términos, el Cardenal Koenig, arzobispo de Viena ha destacado la importancia del periodista para despertar el interés por el próximo Concilio Ecuménico.

Dos iglesias por semana — Según el programa de construcción de iglesias, Holanda necesita levantar dos templos por semana durante el año 1961, para ponerse al nivel del crecimiento de población y desarrollo de las ciudades. Se prevé la construcción de 60 iglesias y 30 provisionales.

Fiesta Mayor

¿ Sí o No ?

Habiendo recibido ya algunas respuestas a la encuesta que proponíamos la semana pasada sobre este tema, empezaremos, en nuestro próximo número, la publicación de las mismas.

Las reflexiones y respuestas sobre el tema propuesto pueden ser remitidos a « GRANOLLERS, COMUNIDAD CRISTIANA », Casa Rectoral, Plaza de la Iglesia. Granollers.

Diuenge passat la temptació, avui la transfiguració. Malgrat la una i malgrat l'altra, el cristià ha de seguir el seu camí.

En aquesta llarga Quaresma que es la nostra vida trobarem entrebancs de dues menes: o bé serà la temptació, o bé una o altra classe de transfiguració. Són dos perills ben diferents, és clar. De signe absolutament contrari, però són dos perills, i alhora, dues oportunitats de comprendre el sentit del camí i de no emprendre'l amb nou alè.

Temptacions i transfiguracions alternant-se: aquesta és la terapèutica de l'home caigut. És dura, certament. Però necessària, perquè la malaltia és molt greu.

Dos perills. Què és, en realitat la temptació? Recordeu les de Jesús: el dimoni el tempta, no de pecar grollerament, sinó d'escurçar la trajectòria, de cremar les etapes. Li suggereix d'estalviar-se la passió i d'arribar a la glòria d'una manera fàcil. També les nostres temptacions es redueixen a això: ens ofereixen una arribada a la felicitat ràpida, per la drecera, amb l'estalvi de sofriments. Però és un engany: només hi ha un camí que porti a terme: la passió, el dolor. La pretesa drecera no porta enlloc. Potser la fita era fascinant, de lluny. D'aprop veiem que era un decorat. Darrera d'ell, el no-res.

Què és la transfiguració? Els tres apòstols veuen Jesús glorificat, i ja no se'n volen moure. Diuen: *Es bo d'estar-nos aquí*, i es disposen a fer-hi cabanes. El mateix ens passa a nosaltres en moments d'entusiasme, quan ens ha estat donat de gustar sensiblement la presència de Déu o la cremor del seu amor. Creiem que és el terme. Ja no ens en mouriem. Voldríem aturar aquests instants i fer-los eterns, com deia lleugerament el poeta. Volem ignorar perquè ens espanten, la foscor i la fredor que vindran després.

Dues oportunitats. Però tant les temptacions com les transfiguracions, encara que perilloses, en són necessàries. La temptació — la drecera falsa — ens dona un nou amor al camí veritable i a la seva duresa. Vençuda, sentim més la necessitat de seguir-lo amb esforç renovat, n'estimem les dificultats i n'apreciem la seguretat.

La transfiguració de Déu davant nostre, en un grau o altre, amb més o menys freqüència, també ens és necessària. És un tast, minúcul, d'allò que ens espera si som fidels. Serà un consol en els moments més durs. Serà sempre un record viu, generador d'esperança. Ens donarà esma per a afrontar i vèncer qualsevol temptació.

La temptació ens ajudarà a no deixar el veritable camí. Les transfiguracions ens donaran forces per a no aturar-nos. Això, és clar, si les sabem comprendre.

J. CAMPS, prev.

L'actualitat té un nom: Habib Bourguiba

Tunis és, certament, un país petit. Bourguiba, però, és un home important. Inspira confiança. Fins ara, cap veu de sirena ha pogut seduir-lo. Ha evitat el risc de les aventures perilloses, però ha seguit fidelment el seu camí.

Padrí del Govern Provisional de la República d'Argèlia, ha aconsellat sempre la moderació i ha predicat la pau negociada.

Possiblement hagi arribat, ara, la seva hora.

Es ben palès que la guerra — calamitat que difícilment soluciona mai res — és incapaç de resoldre el problema d'Argèlia.

Ha costat molta sang fer comprendre al nacionalisme imperialista francès, que la realitat no concorda sempre amb les tesis « patriòtiques ». França ho ha comprès. I un home tan representatiu de l'orgull francès com és el general De Gaulle ha escollit el camí de la negociació.

Aquesta vegada la negociació, que no serà pas curta, va de debò. Per a creure-ho així en tenim prou de veure com De Gaulle rep a Bourguiba, a Rambouillet amb tots els honors. És la millor penyora.